

Nr 174.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till kungörelse om ändring i vissa delar av byggnadsstadgan den 20 november 1931 (nr 364); given Stockholms slott den 5 mars 1937.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över justitiedepartementens ärenden för denna dag, inhämta riksdagens yttrande över härvid fogade förslag till kungörelse om ändring i vissa delar av byggnadsstadgan den 20 november 1931 (nr 364).

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

K. G. Westman.

F ö r s l a g
till
K u n g ö r e l s e
om ändring i vissa delar av byggnadsstadgan den 20 november 1931
(nr 364).

Häri genom förordnas, dels att i byggnadsstadgan den 20 november 1931 skall införas en ny paragraf, betecknad 79 a §, med följande överskrift och lydelse, dels ock att 80 och 128 §§ samma stadga skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

Särskilda bestämmelser om byggande inom stadsplan.

79 a §.

I fråga om byggande inom område, som ingår i stadsplan, skall, i den mån ej annat föreskrives genom stadsplanebestämmelser, gälla ytterligare följande:

1. Byggnad, som ej sammanbygges med byggnad å grannes fastighet, må icke läggas på mindre avstånd från fastighetens gräns än som motsvarar hälften av den för byggnaden tillåtna största höjden, ej heller i något fall närmare gränsen än 4.5 meter.

2. Avståndet mellan skilda byggnader å samma tomt må icke vara mindre än som motsvarar den för byggnad vid gata eller förgård tillåtna största höjden; byggnadsnämnden likväl obetaget att, där så finnes kunna ske utan fara för sundhet och brandsäkerhet samt utan att ett lämpligt bebyggande av kvarteret i dess helhet försvåras, för uthus eller annan gårdsbyggnad medgiva mindre avstånd såväl till annan sådan byggnad som till huvudbyggnad, dock ej under 4.5 meter.

3. Finnes uthus eller annan gårdsbyggnad med hänsyn till dess ringa storlek och andra omständigheter utan olägenhet kunna uppföras i gräns mot grannfastighet utan att sammanbyggas med byggnad å denna fastighet eller på mindre avstånd från fastighetsgränsen än 4.5 meter, må byggnadsnämnden efter grannens hörande sådant medgiva.

4. Framför fönster till bonings- eller arbetsrum mot gård skall lämnas obebyggt ett område av minst 9 meters bredd ovan ett plan i jämnhöjd med fönstrets underkant; dock må fönster anbringas mot gårdsdel av mindre

bredd ovan detta plan, därest rummets behov av dager är nöjaktigt tillgodosett genom annat fönster.

5. Boningshus av trä må icke uppföras med flera än två våningar.

6. Uthus eller annan gårdsbyggnad må icke uppföras till större höjd än 2.5 meter; dock må byggnadsnämnden i särskilt fall medgiva avvikelser härifrån för gårdsbyggnad, vars användning kräver större våningshöjd.

80 §.

I fråga om byggande inom område, som ej ingår i stadsplan, skall, i den mån ej annat föreskrives genom stomplanebestämmelser eller utomplansbestämmelser, gälla ytterligare följande:

1. Tomtplats, som — — — till jordbruksfastighet.

Angående uppförande av byggnad utmed allmän väg är för vissa fall stadgat i lagen om allmänna vägar.

128 §.

Hava för — — — av Konungen.

Intill dess sådana föreskrifter fastställts, skola nämnda paragrafer i byggnadsstadgan den 8 maj 1874 jämte i anslutning därtill meddelade bestämmelser i byggnadsordningen för staden eller samhället fortfarande gälla för området, i den mån bestämmelser i ämnet ej meddelats i 79 a §.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 juli 1937.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 5 mars 1937.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, ENGBERG, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Efter gemensam beredning med chefen för kommunikationsdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Westman, fråga om *vissa särskilda bestämmelser angående byggande inom stadsplan.*

Föredraganden anför:

»Beträffande byggandet i städerna funnos före tillkomsten av den nu gällande byggnadsstadgan den 20 november 1931 allmänna bestämmelser meddelade i byggnadsstadgan för rikets städer den 8 maj 1874, vilken i §§ 23, 25 och 28 innehöll noggranna föreskrifter angående gårdsutrymme samt byggnads höjd och våningsantal.

Motsvarighet härtill saknas i 1931 års stadga. Erforderliga regler i nyss angivna ämnen förutsättas i stället skola meddelas i form av särskilda stadsplanebestämmelser. För övergångstiden, intill dess stadsplanebestämmelser fastställts för det område varom fråga är, skola enligt 128 § sistnämnda stadga provisoriska byggnadsföreskrifter meddelas samt, innan sådana hunnit fastställas, de nämnda paragraferna i 1874 års stadga jämte i anslutning därtill givna bestämmelser i vederbörande byggnadsordning fortfarande gälla för området.

Medan den äldre byggnadsstadgan gällde endast för stadsplaneområde, äger den nu gällande stadgan tillämpning jämväl å område utom stadsplan. Även för sådant område kunna särskilda föreskrifter meddelas, nämligen i form av stomplanebestämmelser eller utomplansbestämmelser. Därutöver upptager emellertid denna stadga i 80 § vissa allmänna regler för område utom stadsplan, avseende samma ämnen som avhandlades i §§ 23, 25 och 28 i den äldre stadgan. Sistnämnda regler skola gälla endast där stomplane- eller utomplansbestämmelser ej fastställts för området.

Under förarbetena till gällande byggnadsstadga var spørsmålet, huruvida de nu ifrågavarande grundläggande reglerna för byggandet borde intagas i stadgan eller meddelas i stadsplanebestämmelserna, föremål för delade me-

ningar. Då stadgeförslaget anmäldes för Kungl. Maj:t, anförde chefen för justitiedepartementet till motivering av sin anslutning till den sistnämnda principen, bland annat¹, att det icke syntes låta sig göra att på tillfredsställande sätt meddela bestämmelser i förevarande ämnen för all bebyggelse inom ett stadsplaneområde, men att genom bestämmelsernas intagande i stadsplan dessa kunde på ett smidigare och naturligare sätt anpassas efter förhållandena i varje särskilt fall. Tillika framhölls, att verkningarna av då gällande lagstiftning i denna del icke torde ha varit gynnsamma, i det exempelvis den i 1874 års stadga medgivna högsta hushöjden uppenbarligen icke varit lämplig för all slags bebyggelse.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 28 januari 1936 har *byggnadsstyrelsen*, under återopande av en vid skrivelsen fogad promemoria, hemställt om införande i byggnadsstadgan av vissa särskilda bestämmelser angående byggnade inom stadsplan, avseende byggnads läge å tomt, anbringande av fönster till bonings- och arbetsrum ävensom högsta höjd samt våningsantal för boningshus av trä och gårdsbyggnader. I promemorian framhölls, att någon skarpt genomförd skillnad i sak mellan å ena sidan stadsplanelagen och de på grund av denna fastställda stadsplanebestämmelserna samt å andra sidan byggnadsstadgan och de med stöd av denna fastställda lokala byggnadsordningarna icke gjorts och på grund av ämnets natur icke heller gärna kunde genomföras; sålunda hade även i den nya byggnadsstadgan inkommit vissa föreskrifter, som principiellt skolat kunna godkännas såsom stadsplanebestämmelser. Vidare uttalades, att under den tid, som förflutit sedan 1931 års byggnadslagstiftning trätt i kraft, erfarenheten visat att det av rent praktiska skäl varit välbetänkt, om vissa ytterligare bestämmelser kommit att medtagas i den nya stadgan, samt att en del av stadsplanebestämmelserna visat sig vara av den art att de bleve i större eller mindre grad allmänt tillämpliga vid all samhällelig bebyggelse och därför lämpligen hörde hemma i en allmän författning. En författningsändring i sådan riktning skulle innebära en stor lättnad för vederbörande stadssamhällen, samtidigt son: bestämmelsernas överflyttande från stadsplanen till stadgan icke syntes kunna innebära någon olägenhet vare sig för den enskilde markägaren eller för det allmänna samt ej heller möta hinder av annan än rent formell art. Till närmare utveckling av de framförda önskemålen anfördes i promemorian:

De bestämmelser, som här åsyftas, avse dels byggnads läge å tomt och dels anbringande av fönster till bonings- och arbetsrum. I båda dessa avseenden finnas föreskrifter i 23 § byggnadsstadgan för rikets städer. Beträffande byggnads läge å tomt erfordras vissa generella minimimått å byggnadsavstånd till gräns mot granne samt inbördes avstånd mellan skilda byggnader å samma tomt. Vidare erfordras bestämmelser angående högsta höjd och minsta avstånd från granntomt för byggnader som uppföras av trä samt för uthus och andra mindre gårdsbyggnader. Bestämmelser härom hava tidigare i allmänhet funnits i städernas byggnadsordningar, men hava icke ansetts höra hemma i de nya byggnadsordningarna.

¹ Jfr prop. 1931: 192 s. 43 f.

Alla dessa bestämmelser äro i mer eller mindre grad erforderliga, icke endast för den egentliga kvartersmarken utan praktiskt taget för alla i en stadsplan ingående områden, där bebyggelse kan ifrågakomma.

Då alltså dylika bestämmelser hittills förefunnits såsom generellt gällande i den äldre byggnadsstadgan och i städernas byggnadsordningar, är det ju icke heller underligt, om de nu lätt bliva bortglömda eller förbisedda vid de för närvarande i hela landet pågående stadsplanerevideringarna. Så har också visat sig vara förhållandet. Endast i få undantagsfall hava stadsplane-förslag, som sedan nya byggnadsstadgans tillkomst underställts Kungl. Maj:t för fastställelse, även innehållit fullständiga bestämmelser i berörda ämnen. För att icke en sådan bristfällighet i och för sig skulle föranleda ett fördröjande av fastställelsen å ett underställt stadsplane-förslag har på tillrådan av byggnadsstyrelsen Kungl. Maj:t i allmänhet icke låtit dylika ofullständigheter utgöra hinder för fastställelsen, dock alltid under den förutsättningen att stadsplanen senare skulle kompletteras i dessa hänseenden.

Emellertid har det visat sig att vederbörande stadssamhällen alltför ofta underlåta eller uppskjuta vidtagandet av sådana kompletteringar. Detta icke därför att kompletteringarna ansetts obehövlige, utan fastmera med hänsyn till de kostnader och arbete, som äro förknippade därmed. Särskilt besvärande synes proceduren med ett förnyat utställningsförfarande vara. Med hänsyn till de åsyftade bestämmelsernas generella natur äro de i allmänhet tillämpliga och erforderliga beträffande samtliga för bebyggelse avsedda fastigheter inom ett stadsplaneområde, och den obetydligaste bestämmelsekomplettering nödvändiggör alltså förnyad utställning och personliga kallelser till samtliga fastighetsägare.

Med hänsyn särskilt till sist omnämnda förhållande och den omständigheten att här åsyftade bestämmelser äro mera allmänt erforderliga, vore det enligt byggnadsstyrelsens mening synnerligen lämpligt och för alla parter mest praktiskt, om de i stället kunde intagas i hithörande allmänna författning, byggnadsstadgan, för att därigenom utan vidare bliva gällande för städernas och de stadsliknande samhällenas stadsplanelagda områden. På samma sätt som bestämmelserna angående bebyggelsen för icke planlagda områden finnas intagna i 80 § i byggnadsstadgan, synas här åsyftade allmängiltiga bestämmelser böra kunna intagas under en särskild paragraf i byggnadsstadgan att såsom sagt gälla för stadssamhällenas planlagda områden.

Vid promemorian fanns fogat ett förslag till bestämmelser — enligt uppgift överensstämmande såväl med de föreskrifter, vilka plägat fastställas såsom stadsplanebestämmelser, som ock med motsvarande delar av normalförslaget till provisoriska byggnadsföreskrifter¹ — av följande lydelse:

Särskilda bestämmelser om byggande inom stadsplan.

79 a §.

I fråga om byggande inom område, som ingår i stadsplan, skall, i den mån stadsplanebestämmelser ej fastställts, i övriga tillämpliga delar gälla ytterligare följande:

1. Byggnad, som ej uppföres i gräns mot grannes fastighet, får ej läggas närmare sådan gräns än att avståndet blir lika med hälften av den för bygg-

¹ Jfr st. off. utredn. 1932: 11.

naden tillåtna största höjden, dock ej närmare än 4.5 meter. Uppföres byggnad av trä med två våningar jämte vindsvåning, får avståndet till gräns mot grannfastighet ej understiga 6 meter.

2. Avståndet mellan skilda byggnader på samma tomt får ej göras mindre än den för byggnad vid gata eller förgård medgivna största höjden. Beträffande uthus och andra mindre gårdsbyggnader må byggnadsnämnden, där sådant utan fara för sundhet och brandsäkerhet prövas kunna ske och icke försvårar ett lämpligt bebyggande av kvarteret i dess helhet, medgiva mindre avstånd såväl inbördes som till huvudbyggnad, dock ej mindre än 4.5 meter.

3. Där så med hänsyn till byggnadens ringa storlek och andra inverkan omständigheter utan olägenhet kan ske, må byggnadsnämnden efter grannens hörande medgiva, att uthus eller annan dylik gårdsbyggnad uppföres i gräns mot grannfastighet utan att sammanbyggas med byggnad å denna fastighet eller på mindre avstånd från fastighetsgränsen än 4.5 meter.

4. Framför fönster till bonings- och arbetsrum skall lämnas obebyggt ett område av minst 9 meters bredd. Dock må fönster jämväl anbringas mot gårdsdel av mindre bredd, där rummets behov av dager är nöjaktigt tillgodosett genom annat fönster.

5. Boningshus av trä må icke uppföras med flera än två våningar, dock må, när särskilda skäl föreligga, vinden därjämte inredas, dock icke till mer än en tredjedel av vindens yta.

6. Uthus eller annan dylik gårdsbyggnad må icke uppföras till större höjd än 2.5 meter, dock må för särskilt fall större höjd medgivas för garage eller annan gårdsbyggnad, vars användning kräver större våningshöjd.

Över byggnadsstyrelsens förslag ha efter *remiss* utlåtanden avgivits av överståthållarämbetet och samtliga länsstyrelser, svenska stadsförbundet, svenska landskommunernas förbund, Stockholms fastighetsägareförening, Sveriges fastighetsägareförbund och föreningen Sveriges stadsarkitekter. Med dessa utlåtanden ha tillika inkommit yttranden från länsarkitekterna samt byggnadsnämnderna i Stockholm med flera städer.

Förslaget har på ett par undantag när i princip tillstyrkts eller lämnats utan erinran i de avgivna utlåtandena. I en del av dessa ha emellertid vissa erinringar eller önskemål framställts i fråga om förslagets närmare utformning.

Länsstyrelsen i Malmöhus län har uttalat tvekan, huruvida förslaget borde godtagas, enär gränsen mellan å ena sidan stadsplanen och å andra sidan de allmänna författningar som reglera byggnadsverksamheten därigenom syntes bliva alltför obestämd. Med hänsyn till den principiella skillnad, som bestode mellan stadsplanebestämmelser och bestämmelser i byggnadsstadgan, borde enligt länsstyrelsens mening ett överflyttande från stadsplan till byggnadsstadga av vissa föreskrifter om byggandet, med bibehållande i övrigt av grunderna för gällande lagstiftning, icke ske utan att gränsen mellan områdena för stadsplan och byggnadsstadga i motsvarande avseende jämkades. — Sveriges fastighetsägareförbund har avstyrkt förslagets genomförande. Såsom skäl härför har förbundet i huvudsak åberopat, att de föreslagna stadgelsebestämmelserna skulle komma att motverka ett önskvärt hänsynstagande till förhållandena i det särskilda fallet. Under utta-

lande att förbundet närmast betraktat förslaget ur synpunkten, huruvida de ifrågavarande bestämmelserna borde tillämpas å sådana områden som redan bebyggt, har förbundet till utveckling av sin mening anfört bland annat:

Det torde icke närmare behöva utvecklas, hurusom just vid stadsplaneverksamheten å de redan bebyggda områdena det är av allra största vikt, att de regler, som för verksamheten skola gälla, möjliggöra ett smidigt tillvägagångssätt. Den hänsyn till markägares berättigade intressen, som stadsplanemyndigheterna enligt byggnadsstadgans bestämmelser äro skyldiga att iakttaga, blir givetvis lättare att omsätta i verklighet, om reglerna för stadsplaneverksamheten icke äro stela och mekaniska. Bestämmelser av dylik karaktär äro, såvitt nu närmast angår de redan bebyggda områdena, direkt ägnade att motverka det syftemål, som ligger till grund för den i byggnadsstadgan givna regeln, som dock skulle komma att kvarstå, nämligen att vid uppgörande av stadsplanebestämmelser för förut bebyggd stadsdel 'nödigt hänsyn (skall) tagas till förefintlig bebyggelse'. Då denna 'nödiga hänsyn' i fråga om bebyggda områden oftast måste taga sig det uttrycket, att bebyggelsen får gestaltas på ett tämligen fritt och till de synnerligen skiftande omständigheterna i de särskilda fallen anpassat sätt, på det att icke betydande förluster för de enskilda markägarna skola uppkomma, är det uppenbarligen av den största vikt, att i byggnadsstadgan icke intagas regler, som kunna komma att få den följd, att stadsplanemyndigheterna bindas på ett sätt, som kunde komma att göra eljest onödiga förluster för de enskilda oundvikliga. — — —

Även om bestämmelserna skola tillämpas allenast intill dess de ersättas med stadsplanebestämmelser, torde dock bestämmelsernas införande i stadgan kunna komma att medföra, att de bli helt mekaniskt tillämpade. Redan det av byggnadsstyrelsen omnämnda förhållandet, att stadsplanemyndigheterna lätt förbise reglerandet av sådana förhållanden, om vilka icke uttryckliga bestämmelser finnas i stadgan, ger en anvisning om den bundenhet till en författningstext, som sålunda utmärker myndigheternas åtgöranden. Likaväl som man, uppenbarligen med förbiseende av åtskilliga praktiska hänsyn, glömmer bort att reglera förhållanden, om vilka icke uttryckliga bestämmelser finnas, lika väl kommer man enligt förbundets mening att skatta åt benägenheten att, så snart regler inskrivits i byggnadsstadgan, tillämpa desamma utan nödig anpassning och varsamhet. Därmed är i själva verket den av byggnadsförfattningarna åsyftade friheten att reglera bebyggelsen med hänsyn till omständigheterna i det särskilda fallet försvunnen.

De erinringar, som framställts med avseende å förslagets avfattning, åsyfta i allmänhet endast förtydliganden av vissa bestämmelser däri. Några sakliga anmärkningar ha emellertid även förekommit. Sålunda har fastighetsägareförbundet uttalat, att det skulle kunna lända till stort förfång vid kvarterssanereringar, därest byggnad, som ej uppfördes i själva tomtgränsen, aldrig finge läggas närmare denna än 4.5 meter. — I fråga om det fria utrymmet framför fönster till bonings- och arbetsrum ha erinringar framställts av föreningen Sveriges stadsarkitekter med flera, huvudsakligen åsyftande visst hänsynstagande till höjden av motstående byggnad. — Lämpligheten av den föreslagna bestämmelsen angående våningsantalet för boningshus av trä har varit föremål för delade meningar. Byggnadsnämnden i Göteborg, som ansett

ifrågavarande spörsmål böra lösas genom stadsplanebestämmelser, har förordat stadgandets uteslutande. Stadsarkitektföreningen har hävdadt en liknande uppfattning med avseende å den särskilda föreskriften om rätt att inreda vind. Å andra sidan har länsstyrelsen i Norrbottens län, i anslutning till ett uttalande av länsarkitekten därstädes, ansett de speciella förhållandena i övre Norrland motivera tillåtelse att där uppföra även trähus med större våningsantal än förslaget medgäve. — Från vissa håll har hemställts om en höjning av den föreslagna maximihöjden för gårdsbyggnader.

I flera yttranden har framhållits, att de ifrågasatta föreskrifterna påkallade ändring av övergångsbestämmelserna i 128 § byggnadsstadgan. Jämväl vissa andra ändringar i stadgan ha i detta sammanhang satts i fråga.

Den av byggnadsstyrelsen föreslagna anordningen synes ägnad att medföra avsevärda praktiska fördelar. Genom densamma har man ej velat bryta med den princip, varpå 1931 års byggnadsstadga i förevarande del vilar, eller att de grundläggande reglerna för byggandet — föreskrifterna om byggnads höjd och våningsantal samt gårdsutrymmes storlek — icke skola intagas i stadgan utan meddelas i stadsplanebestämmelserna. Principen har emellertid enligt förslaget så till vida modifierats, att i byggnadsstadgan upptagits vissa föreskrifter av så allmängiltig natur att de äro tillämpliga i de allra flesta fall. Dessa föreskrifter lära i praktiken få sin huvudsakliga betydelse för den lägre gårdsbebyggelsen, vilken, enligt vad erfarenheten utvisar, oftast förbises vid stadsplanerevideringarna. Ej ringa omgång och kostnad torde på detta sätt kunna besparas samhällena. De av Sveriges fastighetsägareförbund uttalade farhågorna, att förslaget genomförande skulle motverka ett smidigt förfarande vid stadsplaneverksamheten och, i strid mot byggnadsförfattningarnas syfte, binda stadsplanemyndigheterna, synas icke vara grundade på en riktig uppfattning av förslaget innebörd. De ifrågasatta föreskrifterna äro avsedda, icke att utgöra någon huvudsaklig ersättning för stadsplanebestämmelserna, utan endast att komplettera dessa. I den mån avvikande regler anses erforderliga böra samhällena låta sig angeläget vara att därutinnan antaga särskilda stadsplanebestämmelser.

Jag finner mig alltså kunna i huvudsak giva min anslutning till byggnadsstyrelsens förslag. Delvis med anledning av de avgivna yttrandena torde emellertid några smärre ändringar böra vidtagas i de föreslagna bestämmelserna. Sålunda bör ingressen till den nya 79 a § omredigeras, så att därav på otvetydigt sätt framgår att paragrafens stadganden skola kunna genom stadsplanebestämmelser sättas ur kraft ej endast i sin helhet utan även till viss del. En motsvarande ändring synes i detta sammanhang böra vidtagas i ingressen till 80 § byggnadsstadgan. — Vad beträffar de särskilda bestämmelserna i 79 a § torde punkten 4 böra undergå jämkning i syfte att utmärka att, på sätt framhållits av bland andra föreningen Sveriges stadsarkitekter, ett fönsters värde ur belysningssynpunkt huvudsakligen beror därav, att inga skymmande byggnadsdelar finnas ovanför det horisontalplan varå fönstrets underkant befinner sig, men att lägre belägna byggnadsdelar

Departements-
chefen.

i detta avseende sakna betydelse. I fråga om punkten 5 synes, med hänsyn till de önskemål som uttalats av nyssnämnda förening samt byggnadsnämnden i Göteborg, medgivandet till inredning av vindsvåning i trähus med två våningar böra uteslutas ur förslaget. Anses möjlighet till sådan inredning böra beredas, sker detta lämpligast genom stadsplanebestämmelser. Av den nu nämnda ändringen i punkten 5 följer, att det i punkten 1 föreslagna särskilda stadgandet för byggnad med vindsvåning ock bör bortfalla. — Härutöver torde vissa redaktionella jämkningar i paragrafen böra vidtagas.

De nya bestämmelserna lära därjämte nödvändiggöra en ändring av 128 § byggnadsstadgan av innebörd att, i fall då varken stadsplanebestämmelser eller provisoriska byggnadsföreskrifter hunnit fastställas, de förut omnämnda bestämmelserna i 1874 års stadga samt vederbörande byggnadsordning skola fortfarande gälla för området allenast i den mån bestämmelser i ämnet ej meddelats i den nya 79 a §.

I anslutning till den nyss angivna ändringen i ingressen till 80 § synes det slutligen lämpligt att, till förebyggande för framtiden av vissa enligt uppgift ej sällan uppkommande missförstånd beträffande tillämpningen av stadgandena i denna paragraf om byggnads avstånd till väg, där införa en erinran om att bestämmelser angående uppförande av byggnad utmed allmän väg för vissa fall meddelats i lagen om allmänna vägar.

I enlighet med vad nu anförts har inom justitiedepartementet upprättats förslag till *kungörelse om ändring i vissa delar av byggnadsstadgan den 20 november 1931 (nr 364).*»

Föredraganden hemställer, att Kungl. Maj:t måtte besluta inhämta riksdagens yttrande över förslaget.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Tage Evers.